

Drengen Laurits

“UNO” råbte jeg til Laurits, nok lidt for højt efter mine forældres mening. Jeg lagde mit sidste kort på, så jeg vandt spillet.

Laurits og jeg havde altid spillet UNO, hver gang vi var sammen, lige siden vi var små, men i dag var han ikke lige så vild med det. “Jeg har det lidt dårligt, jeg tror jeg må se at komme hjem af” sagde han, og lignede en der var blevet anråbt i højtaleren i lufthavnen, fordi man var ved at misse sit fly.

Laurits plejede ellers altid at ville blive lidt længere, så det normalt var mine forældre, der måtte sende ham hjem. Hans far var alkoholiker lidt on and off. Han havde vist også været med i en bande eller rockerklub, men Laurits plejede ikke at ville snakke om det, selvom vi var bedste venner og havde været det i lang tid. Han havde næsten bosat sig hos mig, da vi heller aldrig var hjemme ved ham.

Laurits boede i lejlighed, inde i byen med sin far, så der var ikke meget plads. Da jeg engang havde været hjemme ved ham, var vi taget hjem til mig igen, da hans far og hans kammerater var kommet op at skændes, nok fordi de var fulde. Jeg boede til gengæld på en gård uden for byen. Her var der masser af plads til at være udenfor. Det havde vi specielt brugt, da vi var små.

Laurits havde ikke sagt særlig meget i dag. Det havde overrasket mig, da han ellers plejede at plapre løs om alt mellem himmel og jord, og jeg blev endnu mere chokeret, da han ikke engang sagde farvel eller vinkede til mig, da han kørte op af grusstien, op til landevejen, og blev opslugt af mørket.

Næste dag blev jeg mødt af en let vind og en skyfri himmel, da jeg tog min cykel ud af skuret og begav mig på vej til skole. Det var midt i maj og et fantastisk forårsvejr. Det tegnede til at blive en god dag, men det gik altid, som jeg ikke regnede med.

Da jeg kom op til landevejen, så jeg at et rødt strejf i vandet, der løb ned i risten i vejkanten. Det kunne jeg undersøge senere efter skole, da jeg skulle skynde mig, hvis jeg ikke skulle få skrevet hjem af Yrsa, vores dansklærer.

Da jeg kom til risten igen, lugtede jeg mig frem til, på en meget akavet måde, at det måtte være et dyr, der var blevet kørt over. Lige inden jeg skulle sætte mig på min cykel og cykle det sidste stykke vej hjem, så jeg noget stikke op fra jorden, ude på marken.

Det var en stor plastikpose. Langsomt åbnede jeg den. En kvalmende lugt sneg sig krybende ind i mig, så det føltes som at blive kvalt indefra. Inde i lå Laurits brutalt myrdet. Jeg skreg og brød sammen.